

Європи та світу, є те, що в Україні практично неформована концепція державного регулювання рекреаційної сфери, яка б відповідала євроінтеграційним тенденціям нашої держави. Це створює певні проблеми в реалізації державної політики в напрямі активізації споживчого попиту, підвищення соціальної спрямованості рекреаційних послуг, сприяння масовому поширенню пропозиції, розширення асортименту на засадах інноваційності відповідно до запитів сучасного суспільства, зростанню їх ролі у відтворенні людського капіталу.

З метою ефективного управління рекреаційним потенціалом країни та підвищення рівня його віддачі потребують врегулювання на законодавчому рівні питання розподілу повноважень між низкою органів державної виконавчої влади, що мають безпосереднє відношення до здійснення рекреаційної діяльності [3, с. 49].

Нормативного закріплення потребує також визначення ідентифікаційних ознак, статусу рекреаційних територій та віднесення до різних категорій (міжнародного, державного, місцевого значення), а також уточнення їх переліку та відповідної компетенції органів державної влади різних рівнів щодо здійснення повноважень на таких територіях.

Варто переглянути нормативні документи, що регулюють порядок розміщення, сервісного обслуговування, охорони навколишнього середовища та культурно-історичних пам'яток, підготовки персоналу та інших питань, які регламентують рекреаційну діяльність. Вирішення даних проблем передбачає розробку та впровадження нормативних актів регіонального значення, організацію контролю за додержанням законодавчих і нормативно-правових актів, підготовку пропозицій щодо вдосконалення законодавства на державному рівні згідно з міжнародним досвідом господарювання, розрахунок потреби в рекреаційних, фінансових, матеріально-технічних, трудових ресурсах, трансформацію управлінських систем.

Систематизація нормативних актів на основі зведення правових норм різних правових актів в один документ, що здійснює регулювання рекреаційної галузі і лежить в основі кодифікації займає суттєве місце в сучасній ієрархії нормативно-правового регулювання рекреаційних зв'язків України. Саме комплексний підхід і розробка єдиного систематизованого регулювання відносин у даній сфері дасть можливість вирівняти диспропорції розвитку галузі.

Слід зазначити, що необхідним є прийняття програм розвитку рекреаційного комплексу регіонів, яка буде спрямована на стимулювання ефективного використання наявних рекреаційних ресурсів регіонів, підвищення рівня міжгалузевого співробітництва, розвиток ринкових відносин у рекреаційній сфері. Програмою має передбачатися здійснення комплексу заходів щодо удосконалення системи управління рекреаційною галуззю, нагромадження на рекреаційних підприємствах необхідних для здійснення структурних перетворень матеріальних і

фінансових ресурсів, зміцнення наявної матеріальної бази, створення умов для реалізації проектів.

Нагальним завданням сьогодення для України є імплементація законодавства ЄС у сфері рекреації, що забезпечить удосконалення діючого законодавства у рекреаційній сфері з урахуванням досвіду провідних країн ЄС, покращення показників сфери рекреації, об'єднання учасників рекреаційного ринку. Відповідно, гармонізація національних стандартів у сфері рекреації з міжнародними й європейськими стандартами сприятиме покращенню якості національного рекреаційного продукту та обслуговування споживачів рекреаційних послуг.

Список використаної літератури

1. Білинська М. Термінологічні аспекти державного управління в охороні здоров'я: медична допомога та медична послуга / М. Білинська, О. Виноградов // Вісник НАДУ. – 2006. – № 2. – С. 382 – 391.

2. Коротич О. Механізм державного управління: проблеми теорії та практичної побудови / О. Коротич // Вісник Національної академії державного управління при Президенті України. – К.: Вид-во НАДУ 2006. – Вип. 3. – С. 79 – 84.

3. Орлов Б. Правові проблеми визначення понять курортних, лікувально-оздоровчих і рекреаційних територій / Б. Орлов // Підприємництво, господарство і право. – 2000. – № 5. – С. 48 – 50.

Олег БОНДАР

*здобувач Таврійського
національного університету
імені В.І. Вернадського*

ЗАСТОСУВАННЯ СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВИХ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В РЕГІОНІ

На концептуальному рівні визначаються мета, завдання й пріоритетні напрями державної соціально-економічної політики. Ціль її реалізації полягає у прагненні досягти максимального добробуту суспільства за допомогою вирішення наступних завдань:

- економічне зростання;
- повна зайнятість;
- стабільність рівня цін і стабільність національної валюти;
- зовнішньоекономічна рівновага;
- зовнішня й внутрішня безпека;
- соціальний захист і створення умов по забезпеченню суспільного правопорядку й соціально-психологічного клімату.

Нині суб'єктами управління соціально-економічними процесами в регіоні та їх основним завданнями є:

1. Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, центральні органи виконавчої влади. Визначення основних напрямів внутрішньої політики та створення нормативно-правового поля регіонального розвитку, спрямування процесів комплексного соціально-економічного розвитку регіонів, моделювання інструментів та механізмів регіонального розвитку.

2. Місцеві органи виконавчої влади. Використання інструментів та механізмів регіонального розвитку, визначених державою на місцевому рівні з метою розв'язання найбільш актуальних проблем економічного і соціального розвитку.

3. Органи місцевого самоврядування. Використання інструментів та механізмів регіонального розвитку на місцевому рівні, ґрунтуючись на місцевій ініціативі та з урахуванням інтересів територіальних громад [1].

Об'єктом управління виступає регіональна соціально-економічна система, що має такі особливості:

- є відкритою, динамічною системою з великою кількістю комунікативних зв'язків;
- характеризується окресленням меж цілісності, відносною відокремленістю від зовнішнього середовища, неоднорідністю елементів та розбіжністю їх інтересів, багатофункціональністю тощо;
- у процесі функціонування та розвитку має багато суперечностей, зокрема між спеціалізацією та комплексністю;
- чутлива до найменших змін у зовнішньому та внутрішньому середовищах [1].

Внаслідок своєї значимості для більшості сфер суспільства економічна політика держави займає місце в загальній структурі основної державної політики поруч із політикою безпеки, геостратегічною політикою, політикою адміністративно-правового будівництва, бюджетною, податковою, грошово-кредитною й банківською політикою, а також соціальною.

Крім того, необхідним атрибутом сучасної політики й найбільш ефективними засобами розповсюдження офіційної інформації про діяльність органів державної влади стають їхні офіційні сайти. По змісту цих сайтів можна судити про рівень відкритості й закритості органів регіональної та державної влади, прозорості управлінських рішень і процедур, можливості громадян країни одержувати інформацію, яка їх цікавить.

Фінансова політика складається з бюджетно-податкової, грошово-кредитної, банківської, цінової й інвестиційної політик. До складу структурної політики відноситься регіональна, галузева та конкурентна політика, кожна з яких може бути у свою чергу деталізована за напрямками діяльності.

Очевидно, що найбільший відгук від реалізації заходів в економіці відбувається в соціальній підсистемі [3]. Це обумовлює необхідність уточнення структурного складу соціальної політики.

На наш погляд, інституціональну політику доцільно виділити як самостійний вид соціально-економічної політики держави, тому що вона сполучає в собі політику у сфері розробки й видання нормативно-правових актів, що регламентують різні сфери діяльності, а також політику з «формування й трансформації економічних і соціальних інститутів».

До структурного складу соціальної політики варто включити наступні елементи:

- політика в сфері демографії, охорони здоров'я й соціального захисту в тій частині, що стосується дотримання відповідності прожиткового мінімуму високим стандартам якості життя й створення умов по забезпеченню суспільного правопорядку й соціально-психологічного клімату, забезпечення екологічної безпеки;
- пенсійна політика;
- політика в сфері освіти й культурного виховання, включаючи науку;
- політика в сфері праці й зайнятості, включаючи регулювання оплати праці й доходів.

Даний перелік може бути розширений за рахунок додавання не менш важливого, а скоріше одного з головних видів соціальної політики - політики у сфері житлово-комунального господарства й забезпечення громадян доступним житлом. Цей факт підтверджує вибір пріоритетних національних проектів, у число яких увійшли житлове будівництво й забезпечення громадян доступним житлом, утворення, охорона здоров'я й розвиток аграрно-промислового комплексу.

Враховуючи все викладене вище, вважаємо, що основними цілями регіональної соціально-економічної політики мають бути:

- забезпечення економічних, соціальних, правових та організаційних умов розвитку регіонів України з метою створення єдиного економічного простору;
- забезпечення єдиних мінімальних соціальних стандартів та рівного соціального захисту, гарантування соціальних прав громадян, які встановлені Конституцією України, незалежно від економічних можливостей регіону;
- вирівнювання умов соціально-економічних умов розвитку регіонів;
- запобігання забрудненню навколишнього середовища, а також ліквідація наслідків її забруднення, забезпечення комплексного екологічного захисту регіонів;
- забезпечення пріоритетного розвитку регіонів, які мають особливе стратегічне значення;
- максимальне використання природно-кліматичних особливостей регіону;
- становлення та забезпечення гарантій місцевого самоврядування.

Список використаної літератури

1. Воротін В. Є. Модифікація механізму державного управління соціально-економічним розвитком регіонів України / В. Є. Воротін. – Режим доступу: http://old.niss.gov.ua/book/StrPryor/St_pr14_15/1.pdf.
2. Децентралізація публічної влади: досвід європейських країн та перспективи України / [Бориславська О., Заверуха І., Захарченко Е., та ін.]; Швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні – DESPRO. – К. : ТОВ «Софія». – 2012. – 128 с.
3. Державно-регіональна політика України: особливості та стратегічні пріоритети: Монографія / За ред. З. С. Варналія. – К.: НІСД, 2007. – С. 25 – 40.

Наталія БУТЕНКО

*здобувач ступеня магістра
за спеціальністю «Публічне управління
та адміністрування» ДРІДУ НАДУ*

РЕОРГАНІЗАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ОРГАНІВ ПЕНСІЙНОГО ФОНДУ УКРАЇНИ В УМОВАХ ПЕНСІЙНОЇ РЕФОРМИ

Стратегія модернізації та розвитку Пенсійного фонду України на період до 2020 року, ухвалена Урядом, передбачає завдання, що направлені на якість обслуговування громадян, вдосконалення управління фінансовими ресурсами, впровадження сучасних управлінських та інформаційних технологій, скорочення адміністративних видатків, забезпечення прозорості та відкритості у роботі Фонду [1, с. 1].

У сучасних умовах особливу увагу приділяється на розвиток технологій. Насамперед, це виключення впливу людського фактору при вирішенні питань стосовно пенсійного забезпечення, тобто зменшення корупційних ризиків; створення єдиного інформаційного середовища; взаємодія всіх інформаційних систем при одночасному забезпеченні захисту даних; запровадження електронної пенсійної справи з поступовою відмовою від паперової; створення механізмів доступу осіб до своїх даних шляхом електронного цифрового підпису та систем з можливостями багатомірного аналізу даних.

Змінився процес обслуговування осіб: робота з людьми (фронт-офіси) та обробка документів (бек-офіси). Модернізація роботи органів Пенсійного фонду України постійно в процесі.

Урядом, за останні часи, вже проведений ряд реорганізацій територіальних управлінь Пенсійного фонду, які мають на меті вдосконалити комплектування та оптимізувати чисельність персоналу, що є однією із складових Стратегії модернізації та розвитку Пенсійного фонду України.

З розвитком пенсійної системи постають нові складні завдання, які не можливо розв'язати без здійснення оптимізації його функціональних процесів, спрямованих на підвищення роботи в усіх напрямках, а саме: якості обслуговування громадян, прозорості діяльності органів Фонду, впровадження сучасних інформаційних технологій, скорочення видатків. У зв'язку з новими завданнями потребують реформування функцій служб, які змінюються та вдосконалюються.

Реорганізація діяльності територіальних органів Пенсійного фонду України Дніпропетровської області та оптимізація роботи відбувалася трьома етапами. Як результат: сьогодні в області функціонує одна юридична особа ? Головне управління Пенсійного фонду України в Дніпропетровській області, до структури якої входять 8 підрозділів (управлінь). 39 відділів з обслуговування громадян (фронт-офіси) здійснюють прийом громадян в кожній адміністративно-територіальній одиниці, 24 відділи з питань виплати пенсій і 24 відділи з питань призначення та перерахунку пенсій (бек-офіси) здійснюють опрацювання документів.

За період реорганізацій, скорочено 809 штатних одиниць, серед яких 424 – керівні посади, 385 – посади головних спеціалістів, що дало можливість заощадити адміністративні видатки та створити віддалені робочі місця, які максимально наближені до людей [2, с. 20 – 21]. У 43-х об'єднаних територіальних громадах області створено 52 віддалених робочих місця, також в 7 центрах з надання адміністративних послуг та на підприємствах працівники органів Пенсійного фонду приймають громадян відповідно до затвердженого графіку.

Перед пенсійною службою області на першому місці завжди забезпечення якісних послуг, індивідуальний підхід до кожного та зручності в обслуговуванні. Щоденно опрацьовуються звернення громадян, класифікація звернень залежить від форми та інформації, яку бажає отримати громадянин, і розглядається органами Пенсійного фонду України відповідно до Закону України «Про звернення громадян» та Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Стрімко розширюються надання послуг дистанційно. Серед них – послуги через веб-портал Пенсійного фонду України (www.pfu.gov.ua). Органи Пенсійного фонду одні із перших в Україні забезпечили реалізацію надання інформаційних послуг з використанням електронно-цифрового підпису. Людина, не виходячи з дому чи офісу, може замовити довідку застрахованої особи, подати заяву про призначення пенсії з подальшим наданням документів, дізнатися про перерахунок пенсії, а також задати питання та подати скаргу, отримати індивідуальні консультації та роз'яснення законодавства. Для цього необхідно зареєструватися на веб-порталі за допомогою електронно-цифрового підпису або звернувшись до будь-якого фронт-офісу Фонду. У майбутньому планується, що всі електронні послуги можливо буде отримати через веб-портал Пенсійного фонду України.